

## **„Miért jó Erasmus ösztöndíjasnak lenni?”**

*„A legnagyobb önbizalmat úgy lehet elérni, hogy tudatosan ugrom bele olyan kihívásokba, amelyektől félek.”*

Az, hogy én egyszer külföldön tanuljak, álmomban sem fordult meg a fejemben. Szó szerint értve, pedig olyan típusú ember vagyok, aki szeret nagyot gondolni. Most már. Ha néhány évre visszamegyek az időben, azt látom, hogy a külföldi tanulmányutam segített ahhoz, hogy meglássam a potenciált a megvalósíthatatlannak tűnő ötletekben.

Számomra az Erasmus tanulmányút elképzelhetetlennek és egy olyan megugorhatatlan kihívásnak tűnt, amire sosem gondoltam, hogy képes lennék. Éppen ezért, amikor az egyik egyetemi csoporttársam 2012-ben Finnországba költözött Erasmus ösztöndíjasként, nagyon örültem a sikerének és alig vártam, hogy beszámoljon az élményeiről, de úgy gondoltam, én biztosan nem tudnám megállni a helyem, ahogyan ő.

Az azt követő félév októberében az egyik óránk elején egy fiú érkezett a csoportunkhoz a HÖK-irodából, hogy felhívja a figyelmünket az Erasmus ösztöndíj pályázatra. Miután a fiú távozott, Szele Barna tanár úr bevallotta, hogy ha ő lenne a mi helyünkben, gondolkodás nélkül belevetné magát ebbe a kalandba, és azt tanácsolta, hogy ragadjuk meg ezt a lehetőséget. Az óra utáni szünetben beszélgettem a csoporttársammal, aki előző évben Finnországban tanult. Bátorított, hogy vágjak bele, és legalább próbáljam meg beadni a pályázatom az ösztöndíjra. Meglehetősen negatívan és lemondóan álltam hozzá; azt mondtam neki, hogy nagyon csábítóan hangzik, de esélytelen, hogy sikerülne ilyen rövid idő alatt elintézni mindent: a tanáraimmal előre egyeztetni leadási határidőket, megírni a pályázatot, felkészülni az elbeszélgetésre angolul és még annyi minden más. Minden elintéznivalót felnagyítottam, és nem gondoltam komolyan, hogy lenne esély a megvalósításra. De amikor már napokig motoszkált a fejemben a gondolat és nem hagyott nyugton, éreztem, hogy kezdek felbátorodni. Egyre erősödött bennem a vágy arra, hogy megpróbáljak valamit, amiről azt hittem, másoknak sikerülhet, de nekem semmiképpen. Így a pályázat beadási határideje előtt néhány nappal úgy döntöttem, merész leszek és kilépek.

Pár hétre rá kaptam az értesítést, hogy a koppenhágai Blaagard/KDAS főiskolán tanulhatok három hónapig. Valójában addig nem tudtam, mire vállalkozom, amíg 2013 januárjában egy Koppenhágába tartó repülőn nem találtam magam. Szerencsére megérkezés után volt néhány napom a program kezdete előtt megszokni az új környezetet. Az valóban enyhe túlzás, hogy megszoktam az új miliőt, de azt tanácsolom a jövőbeli ösztöndíjasoknak, hogy engedjenek maguknak egy kis időt az új helyen, így egyszerűbb az átállás.

Igazából addig nem tudatosult bennem, hogyan fog lezajlani ez a program, amíg el nem kezdődött a felkészítő, csapat-összerázó hétvége. Teljesen evidens, persze, hogy ha külföldre mész tanulni, egy árva magyar szót nem fogsz hallani az órákon, de valahogy akkor jutott el a tudatomig ez a tény, amikor a tréning hétvége után már sírni tudtam volna attól, hogy nem értem, mit kérdeznek tőlem angolul, és alig mertem megszólalni. Középszintű nyelvvizsgám volt angolból, de inkább írásban voltam erősebb, mint szóban. Bevallom, az első napokban kiderült, milyen harmatgyenge volt a nyelvtudásom (a többi európai ösztöndíjasokéhoz képest) 8+ év tanulás után. Ezen keseregtem egy jó ideig, egyedüli magyarként, és nagyon gátlásos voltam a megszólalásokat illetően. Meglehet, ez alkat kérdése: én azt tanácsolom,

hogy akkor menjen valaki külföldi tanulmányútra, ha használható nyelvtudása van, hogy minél többet profitáljon a tanulás során. Viszont az én példám ékesen bizonyítja azt, hogy úgy is lehet eredményes a program, ha gyengébb nyelvtudással ugrik bele a hallgató a kihívásba, mert megedzik az idegen nyelven lefolytatott beszélgetések, elkészített házi feladatok. Természetesen ez nem egyszerű folyamat, és valamennyire korlátot is szab az ismerkedésben, kapcsolatépítésben, de számomra ez a tanulmányút a bátorságom első kilépését jelentette a megszokott, kipárnázott, biztonságos közezből.

Mit tanultam tehát? Javarészt pedagógiai, szociológia tárgyaim voltak, tanultam egy kicsit dánul és volt egy szabadon választható tárgyam is. Én utóbbinak a modern művészetet választottam, amit Frants Mathiesen tartott. Meglepett a tanárok közvetlensége, a gyakorlatias tanítás, a folyamatos csapatmunka, ami nagyon szokatlan volt számomra. Szokatlan volt az is, hogy ehettünk/ihattunk az órák közben, tegettük a tanárokat, és ha kellett, akár edényeket mosogatni is beálltak. Partnerként tekintettek ránk, türelmesek voltak velünk, ami sokat jelentett.

Koppenhága egy élhető, tiszta levegőjű város, ahol majdnem mindenki kerékpározik – ha mínusz fokok vannak, akkor is. A dánok nyitottsága és kedvessége nagyon lenyűgözött. A művészet-tanárunkkal minden pénteken megnéztük a város egy-egy nevezetességét, a Kis hableány szobrát, a Dán Nemzeti Könyvtárat, a Black Diamond-ot, a Rosenborg kastélyt, a hippi-negyedet, Christianiát, Nyhavn-t és számos múzeumot, mint például a Dán Nemzeti Múzeumot, a Kunststudilling-t, a Statens Museum for Kunst-ot, a Carlsberg Sörgyárat és Múzeumot. Malmöbe könnyedén eljutottunk egy óra vonatozással a Dániát és Svédországot összekapcsoló Øresund-hídon, ami hatalmas élmény volt.

A program végén egy levelet kellett írunk, amit egy évvel későbbi önmagunknak kellett címeznünk. Ezt később, egy év múlva elpostázták nekünk. Érdekes feladat volt, és annál érdekesebb volt megkapni és elolvasni a levelet, mennyi minden történt azóta, mióta befejeztük a programot.

Sosem bántam meg azt, hogy meghoztam az áldozatot és beleállítottam magam egy olyan három hónapos állapotba, ami meggyúrt és formált engem nagyon sok tekintetben. Egyetlen dolog az, amit másképp tennék, hogy bátrabban részt veszek közösségi összejövetelekben, így még több helyzetben kipróbáltam volna magam.

Sok görcsöt feloldott bennem ez a három hónap. Nem tanultam meg professzionális szinten angolul, de megtanultam merni megszólalni, és elfogadni, hogy a nyelvi tökéletlenségem ellenére is jó, ha próbálkozom, mert így fejlődöm. Ekkor nyílt ki előttem a világ, Nyugat-Európa, és hazamenetelem után éreztem először, hogy nem is olyan elképzelhetetlen, hogy egyszer én majd külföldön éljek. Olyannyira nem, hogy miután visszatértem Dániából, egy hónapra rá megismerkedtem egy amerikai fiúval, akivel később összekötöttük az életünket és most a tengerentúlról írom ezt a nosztalgikus beszámolót. Teljesen biztos vagyok abban, hogy a dániai utam nyitott meg engem e felé a szabadság felé. (Azóta a férjemmel is felfedeztük Koppenhágát, és nagyon jó volt megmutatni neki, mennyi emlék fűz engem ehhez a városhoz.)

Emlékszem, Facebook-on folyamatosan osztottam meg képeket az ismerőseimmel és a feltöltött mappám címéhez egy gondolatot csatoltam: „*A legnagyobb önbizalmat úgy lehet*

*elérni, hogy tudatosan ugrom bele olyan kihívásokba, amelyektől félek.”* Úgy éreztem, ez nagyon igaz rám, és remélem, hogy sokak kísérelik majd átélni ezt.

Köszönettel tartozom elsősorban a Debreceni Református Hittudományi Egyetemnek, hogy biztosította számomra ezt a felejthetetlen élményt, illetve Szegeczkiné Máté Évának a koordinálást. Köszönet illeti Kőszeghy Attila tanár urat is, aki az angol nyelvi meghallgatás után is adott esélyt, hogy kipróbálhassam magam külföldön. Az akkori informatikus könyvtáros csoporttársaimnak is nagy-nagy köszönet, akik rengeteget segítettek abban, hogy képben maradjak az otthoni tanulmányokat illetően, illetve szaktanárainknak, dr. Goda Évának, dr. Lupkoviczné dr. Major Editnek és dr. Berek Sándor témavezetőmnek a türelmet. Nagyon sokat segített Virga Zsanett hallgató, aki egy évvel előttem szintén azon a főiskolán tanult Koppenhágában, ahol én, és sok információt megtudhattam tőle.

Ez volt az én három hónapos programom története a kikötők városában.

Kennedy Márta Dóra (Vágó Márta Dóra)

*(UCC Blaagard/KDAS, Dánia)*



*Stroget – a városközpont leghosszabb utcája, tele fashion boltokkal*



*Csoportkép a Kis hableány szobránál*



*Nyhavn*



*Művészet óra*



*Ovisok az osztályteremben – tanítási gyakorlat*



*Egy történetet mesélünk el – mindenki a maga nyelvén 😊*



*Malmö*



*Csoportkép Malmöben*



*Malmö Stad*





*Autentikus török étteremben a török szobatársammal*



*Kunstudstilling*



Legoland